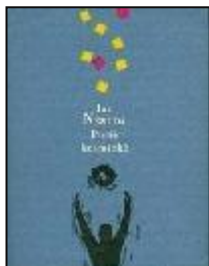

Jan Neruda – Písně kosmické

Básnická sbírka, která se podívala do vesmíru! To vše díky americkému astronautovi, který si s sebou vzal 11. května Písně kosmické na palubu raketoplánu Atlantis.

Vlastenecké, radostné básně s astronomickou a vesmírnou tematikou. Vznik této sbírky bezesporu ovlivnila Darwinova teorie o vývoji druhů a Kant – Laplaceova myšlenka vzniku vesmíru (= sluneční soustavy z rozptýlených částic hmoty).

Nebeské vztahy přenáší autor mezi lidi a nachází mezi oběma světy vzájemné podobnosti. Např. Měsíc označuje jako „nebes tatíčka“ a hvězdy jako „jeho dětičky“. **Od ostatních Nerudových sbírek se liší kladným pohledem na svět!**

V této básnické sbírce z roku 1878 Neruda opět objevuje smysl svého života, snaží se být optimistou, reaguje na rozvoj vědy a techniky. Oslavuje kosmická tělesa a lidskou touhu po poznání. Objevuje se tu materialistické chápání světa, polidštuje vesmír. Vlastenecké verše spojuje s vesmírnými tělesy.

Básně mají označení 1 až 38.

Ukázka:

31

Zelená hvězdo v zenitu,
sviť vesele, vesele!
Když si tak někdy vzpomenu,
jak staří jsme přátelé!
Před lety jsi mne slyšela,
jak jasně jsem zavýsknul,
když jsem své děvče poprvé
si na prsa přitisknul.
Před lety jsi mne viděla,
jak děsně jsem ublednul,
mrtvou když její ručinku
jsem k ústům svým pozvednul.
To jsou jen drobty života,
jen bubliny pramene,
člověk si na ně během let
tak náhodou vzpomene.
Radost i žal my přežijem,
my přežijem cokoli! –
Nač ale náhlá slza ta –
vždyť mne to už nebolí?